A°. 1835. N°. 95.

DONDERDAG DEN 26sten NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT!

PARAMARIBO.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, het Schip *Elisabeth Cornelia*, Kapt. J. D. Diets, hebbende 54 dagen reis; Passagiers: den WelEd. Gestr. Heer Mr. C. A. Marchant, Echtgenoote en Kind en de Heer M. Laurensen.

Idem, het Schip *Sophia Cicilia*, Kapt. B. F. Ipsen, hebbende 55 dagen reis; Passagiers: Mevrouw L. Roman, geb. Carter, twee Dochters en een Bediende. — Beiden van Amsterdam.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 29sten Augustus, het Schip *Henriette*, Kapt. Willems. — Den 30sten, het Schip *Wilhelmina Frederika*, Kapt. Bodeman, laatst van Curacao. — Den 13den September, het Schip *Edams Welvaren*, Kapt. Spiegelberg. — Den 14den, het Schip *de Harmonie*, Kapt. van der Megden. — Den 15den, het Schip *Atalanta*, Kapt. C. Meijer. — Allen van hier.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

WEST-INDIEN.

CURAÇAO, 17 *October* 1835.

(*Vervolg en slot van No*: 94.)

De Spanjaarden worden in een geschrift getiteld »*Aviso importante á los Venezolanos*" en geteekend door »*tres patriotas*" beligtigd dat zij de jongste omwenteling bewerkstelligd hebben, om Spanje in bezit te stellen van de versterkte plaatsen in Venezuela, ten einde gunstige voorwaarden bij de onderhandelingen voor de erkenning der onafhankelijkheid te kunnen erlangen.

Deze drie patriotas zijn zeker vijanden van de nijvrige Spanjaarden, die in Venezuela rustig wonen en zijn zulks ook niet minder van hun land; want wanneer door zoodanige geschriften de gemoederen van het volk tegen de Spanjaarden aangezet en zij door het graauw mishandeld worden, dan zal voorzeker het gouvernement van Spanje, de reeds genomene maatregelen ter erkenning der onafhankelijkheid van de Zuid Amerikaansche staten intrekken. Niets toch is meer geschikt om het menschelijk gemoed te verbitteren, dan wanneer zijne welmenende daden, slecht uitgelegd worden.

De grond waarop de drie patriotas, hun vermoeden bouwen der medepligtigheid van Spanjaarden in de omwenteling van den 8 Julij, bestaat in brieven van St. Thomas naar Porto Rico, waarin gemeld wordt dat de Luitenant in den spaanschen dienst, Francisco Carabano, zich gewend heeft aan den Kapitein Generaal van gemeld eiland, om aan dezen ter kennis te brengen dat hij thans in de gelegenheid, is om aan zijne beloften te kunnen voldoen, namelijk om de stad en het kasteel van Puerto Cabello aan het spaansche gouvernement over te geven, zoo men hem de aangebodene som wil geven en hem verzekeren de soldij van een Generaal, ter plaatse waar hij zijn verblijf zoude willen nemen.

De brieven zouden verder behelzen dat het oogmerk van het spaansche gouvernement is, om de versterkte plaatsen in Venezuela te bemagtigen, ten einde den vrede met verzekerde voordeelen te onderhandelen.

De drie patriotas zeggen dat zij allen geloof slaan aan die berigten en de ongeloovigen moeten zich maar te binnen brengen: dat Carabano, Kolonel der Republiek, in derzelver eerste tijdvak, naar Spanje vertrokken was en zich vernederd had tot den rang van Luitenant in den dienst van den Koning van Spanje; dat hij in 1822 terug gekeerd was; en dat hij steeds partijdig was tegen de bestaande gouvernementen en een vijand der regeerders.

In hoeverre dit de ongeloovigen bekeeren zal, willen wij niet beslissen; maar dit weten wij van geloofwaardige menschen en ooggetuigen dat Generaal Carabano door den aandrang der gebeurtenis is medegesleept en dat hij op het vallen van het eerste schot, de handen in een gewrongen had, betreurende de onheilen welke er de gevolgen van zullen zijn. Had de burgerlijke gezaghebber naar hem geluisterd, dan zou Puerto Cabello misschien als nog onder de konstitutionele regering zijn. Gedrongen door omstandigheden zal hij zich misschien aan het spaansche gouvernement kunnen overgeven. (*Curac. Courant*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 16 *September*.

(*Partic. Corresp.*) FRANKFORT, 13 *Sept.* Het gerucht heeft zich op nieuw verspreid, dat verscheiden Duitsche Vorsten, als de Koningin van Wurtemberg en Beijeren, de Groothertog van Baden, enz., zich naar het Monarchen - Congres te Töplits zullen begeven, doch dit gerucht vereischt nog bevestiging. Daarentegen verzekert men stellig dat de President der Duitsche Bondsvergadering, de Graaf von Munch-Bellinghausen, eerstdaags naar Bohemen afreist. In weerwil van alle tegengezegden is het thans beslist dat te Töplits diplomatieke onderhandelingen zullen worden gevoerd, en het lijdt schier geenen twijfel dat de eerste Ministers van Oostenrijk, Rusland en Pruissen nog voor de aankomst der Monarchen in Töplits raadplegingen zullen houden. Of evenwel de voorloopige onderhandelingen zoo ver zullen zijn gevorderd dat men te Töplits reeds besluiten zal kunnen nemen; is eene nog onbesliste vraag. Velen meenen dat men zich te Töplits voorloopig met de zamenkomst van een Europeesch Kongres of met de spoedige hervatting der Londensche Conferencie zal bezig houden en den grondslag ontwerpen; naar welken eene goede uitkomst kan worden verwacht; zoo veel is gewis dat Engeland en Frankrijk aan de Noordsche Mogendheden de hand hebben toegereikt om zich met elkander te verstaan en te verzoenen; de Noordsche Vorsten hebben hieraan gaarne beantwoord, en nu eindelijk mag men verwachten dat in de Europesche staatkunde een vaste loop zal worden gevolgd, die op de afzonderlijke landen niet dan een voordeeligen invloed kan uitoefenen. In de eerste plaats zullen de Spaansche zaken de aandacht en de werkzaamheid der groote Mogendheden tot zich trekken.

(*Partic. Corresp.*) PARIJS, 16 *September*. Het gerucht van het op nieuw weigeren der interventie schijnt zich te bevestigen. Naar de dubbelzinnige uitdrukkingen der Ministeriele dagbladen en de mondelinge verklaringen van ettelijke ingewijden, in de salons der Chaussée d'Antin te oordeelen, gelooven wij thans dat er niet anders meer dan voor Karel V. zal geïntervenieerd worden.

Men voorziet zelfs nu dat Maria Christina en Isabella II. weldra het Spaansche grondgebied zullen verlaten. Alsdan zal de Pretendent eeniglijk tegenover de revolutionnaire partij staan, en zal het Tuilerien-Kabinet spoedig beslist hebben, welke partij het zal moeten omhelzen, om consequent te blijven met het regeringsstelsel, hetwelk het sedert twee jaren heeft gevolgd. Naar luid der berigten van de grenzen moeten de decreten door de Koningin tegen de Junta's uitgevaardigd, te Saragossa en Barcelona op de publicke pleinen onder de kreeten van *leve de vrijheid!* zijn verbrand geworden, en zoude in die beide steden de steen der *Constitutie van* 1812 zijn opgerigt, waarbij ditmaal de naam van Isabella slechts weinig onder het volksgejuich is gehoord geworden.

Men beweert, dat het afscheid van den Heer de Talleyrand van een hoog personaadje ditmaal niet zeer hartelijk is geweest. Men drong bij den ouden diplomaat aan, dat hij op nieuw de ambassade te Londen zoude op zich nemen, doch zulks is door hem gedurig met vastheid afgewezen. Zelfs schijnt hij geoordeeld te hebben zijn vertrek te verhaasten, om zich aan al die plagerijen te onttrekken.

Een brief van Madrid beweert dat de bewegingen die aldaar op 5, 6 en 7 dezer hebben plaats gehad, bezoldigd zijn geworden door den Engelschen Gezant, die verlangde den Hr. Toreno te doen vallen, met wien hij voor eenige tijd op het punt geweest is een tweegevecht aan te gaan, ten gevolge van een krakeel ter zake eener vrouw ontstaan. (*Nieuwe Amst. Ct. en Alg. Handelsblad.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, 16 *September*. De Ministeriele dagbladen behelzen heden met betrekking tot de Spaansche aangelegenheden niets belangrijks of nieuws.

De vroeger door die dagbladen gegeven tijdingen, van eene beweging, die te Madrid in den liberalen zin zoude plaats gehad hebben, zijn onbetwistbaar eene uitvinding van de bladen der Spaansche grenzen. Van Saragossa werdt dd. 5 September intusschen het volgende geschreven:

Het grootste gedeelte van Andalousie heeft de constitutie geproclameerd.

De Koningin draagt kennis van hetgeen er omgaat; zij haast zich daartegen maatregelen te nemen. Quesada, zich buiten Madrid begeven hebbende om de daaromstreeks gelegerde divisie te inspecteren, is door de soldaten met de *Trigala* (een revolutionnair liedje) begroet geworden; hij wilde hen tot zwijgen brengen, maar de Kommandant raadde hem zich te verwijderen, vermits zijn leven in gevaar was. De eenstemmigheid die tusschen de soldaten en de stedelijke milicie heerscht, doet gelooven, dat wij welhaast de *pepita* (constitutie) plegtig en onder muzijk door de straten van Madrid zullen zien ronddragen.

De Generaal Latre was benoemd tot Kapitein-Generaal onzer provincie, Garcia tot civiel Gouverneur; men heeft hen niet aangenomen.

Men verlangt dat het Ministerie volgender wijze zal worden zamengesteld: Arguelles, Buitenlandsche Zaken; Isturiz, Financien; Tulorez Estrada, Marine; Calatrava, Binnenlandsche Zaken; Almodovar, Oorlog; Herrera, Gratie en Justitie.

De *Gazette de France* oppert eenige aanmerkingen betreffende het weigeren der interventie:

Het antwoord op de aan het Tuilerien Kabinet door den Hertog de Frias gedane vraag, tot interventie, zegt dat dagblad, heeft zich niet lang doen wachten; het is ontkennend geweest op grond dat van het ontoereikende der door de Gouvernemen

ten van Frankrijk en Engeland verleende hulp nog niet was gebleken; dat de regtstreeksche interventie op dit tijdstip in Spanje meer hinderpalen zoude ontmoeten dan vóór nu zes maanden; dat niets bewees dat het leger van Cordova buiten staat ware om tegen Don Carlos den veldtogt te bestaan; dat die Vorst nog geene enkele versterkte plaats in zijne magt had en dat de malcontenten te Barcelona en elders nog niet opgehouden hadden het gezag van Isabella II te erkennen; dat het nieuwe Ministerie, gedurende des Heeren Mendizabal's afwezigheid, niets beproefd had om die oppositie te doen eindigen; dat overigens een Fransch leger, op dit tijdstip Spanje binnenrukkende, de beide elkander bestrijdende partijen tegen zich en waarschijnlijk het met den eersten slag nederwerpen van hetgeen men wilde doen stand houden tot resultaat zoude hebben; met een woord, op grond dat de gevraagde interventie te vele gevaren en geene voordeelen aanbood, dat zij de binnen- en buitenlandsche ongelegenheden zoude doen verslimmeren; dat zij, om mogelijk te zijn, blijkbaar noodwendig zijn moest; en dat, in dit geval alleen, zij eenige kansen in haar voordeelen zoude hebben; dat, zoo als het nu geschapen stond, en geene sprake van interventie meer moest zijn.

(*Nieuwe Amst. Ct. en Alg. Handelsblad.*)

DUITSCHLAND.

Men schrijft uit Berlijn dd. 10 September als volgt:

De Koning van Pruissen zal den 18den September de terugreis uit Kalisch aanvaarden, op den 21sten te Fischbach terug zijn, van waar alsdan binnen een paar dagen de reis naar Töplits wordt voortgezet, werwaarts de Minister van Buitenlandsche Zaken, de Heer Ancilion, reeds morgen vertrekt, alwaar de conferencien der Ministers voorloopig eenen aanvang zullen nemen. De eerste afdeelingen der uit het legerkamp bij Kalisch terugkeerende Pruissische troepen zullen den 25sten de Oder passeren en nabij Glogau eenen rustdag houden.

Sedert eenige weken doet eene door het departement van oorlog benoemde Kommissie, bij elk armé-korps, onderzoek of de verschillende trein- en montering-depots van al het benoodigde voorzien zijn, om gedurende eenen veldtogt van een jaar al het vereischte te kunnen leveren.

De verschillende troebelen en staatkundige misdrijven der laatste tijden hebben overal maatregelen van voorzorg noodzakelijk gemaakt, waartoe ook schijnt te behooren, dat, gedurende Zr. Ms. afwezendheid en der Prinsen, niemand in het paleis wordt toegelaten. Ook te Kalisch worden groote maatregelen van voorzorg in het werk gesteld en bij groote gastmalen de spijzen, welke voor de hooge personaadjen zijn bestemd, naauwkeurig onderzocht. In tijden, als die wij beleven, nu de hand van booswichten zoo ligt gereed is de snoodste daden te bedrijven, is het wel geraden alle slechts denkbare gevaar door omzigtigheid af te weren. Het in brand geraken der brug bij Thorn, tijdens den overtogt des Keizers, wordt thans aan moedwil geweten, aangezien herhaalde proefnemingen hebben doen blijken dat zulks door onvoorzigtigheid niet kan zijn geschied.

De verhandelingen der Vorstelijke personen te Töplits en van het diplomatieke congres, hetwelk daar wordt voorbereid, verdienen misschien verre weg meer Europa's oplettendheid dan de legeroefeningen bij Kalisch. Wanneer het waarheid is, dat men aan het rustelooze westen toonen wil, over welke getrouwe strijdmassa's de legitimiteit op den eersten wenk kan beschikken, zullen van den anderen kant te Töplits zich de geestkrachten ontwikkelen en eene hernieuwing des verbonds van 1815 tot stand brengen, hetwelk toenmaals den wereldvrede verkondigde. Het is mogelijk dat, ten gevolge der jongste gebeurtenissen in Frankrijk, eene toenadering der schijnbaar zoo vijandig tegen elkander overstaande uitersten naderbij is dan men gelooft; dit althans staat vast, dat de monarchien van het Oosten de zuiveren der Fransche regering en het aannemen der wet op de drukpers door de kamers aanmerken als een teeken van vrede en verzoening, en dat de hooge monarchen niet onaangewend zullen laten om de rust van Europa voor altijd te waarborgen.

(*Nieuwe Amst. Ct. en Alg. Handelsblad.*)

ADVERTISSEMENTEN.

PARAMARIBO *den* 11 *November* 1835.

Op den 8sten dezer, aan boord van het Nederlandsch Schip *Susanna Maria* in de rivier *Suriname*, tusschen de Waag en de Plattebrug, opgehaald zijnde een *ANKER*, p. m. zwaar 600 Nederlandsche Ponden; zoo wordt, wie daarop eenig regt van eigendom vermeend te hebben, uitgenoodigd daarvan vóór ultimo dezer maand kennis te geven aan

Den Havenmeester,
R. H. ESSER.

3de Advertentie.

(35237) CHRISTINA van JENTZ, als Executrice van den Boedel FRANÇOIS MEIJER, *zal heden over zes* weken, (dag en datum nader te bepalen) ten huize van- en door den Vendumeester S. F. FLU, publiek doen verkoopen:

De Houtgrond *HET GULDENVLIES* en de daaraan geannexeerden Grond *L'HERMITAGE*, beide gelegen aan de *Pararaks Kreek.*

Voorts nog 6 koppen *SLAVEN*; alle aankomende genoemde Boedel.

Zijnde inmiddels deze Gronden en Slaven op zeer favorabele condities *uit de hand* te koop.

Paramaribo den 23 *November* 1835.

A. CATRIELS

(43032) Heeft ontvangen per de laatste gearriveerde Schepen:

Boter, Z. M.- Leidsche- en Edammer Kazen, Ham, Rookspek, ½ tonnen Zoutvleesch, Worst, Saucijsjes en andere Goederen meer.

Paramaribo den 25 *November* 1835.

(43031) Sedert eenige dagen is geabsenteerd de Neger genaamd JOHANNES, aankomende den Boedel J. L. P. L. FREUBEL die dezelve bij opvangst aan de ondergeteekende terug bezorgd, zal het gewone Vanggeld genieten; wordende tevens een ieder gewaarschuwd, gemelde Neger geene schuilplaats te verleenen.

Paramaribo den 25 *November* 1835.

M. E. DE LEON,
Wed. FREUBEL qq.

GEABSENTEERD:

(42135) De Neger genaamd LOUIS, eertijds aangekomen hebbende den Heer MOs. DE ABm. Bo. DE MESQUITA. Een ieder wordt verzocht, dezen Neger *geene schuilplaats* te verleenen, maar ontdekkende, hem tegens betaling van vanggeld terug te brengen bij

J. G. GEDDE.

(43030) W. BENJAMINS vertrekt.

Mengelwerk.

Charlotte Robespierre (de zuster van den bekenden gruwelijken gezagvoerder), welke den 1sten Augustus 1834 te Parijs in eene afgelegene straat overleden is, heeft gedenkschriften nagelaten, die thans in druk verschenen zijn. Zij is 74 jaar oud geworden. Zij trok een pensioen van den lande. In hare laatste oogenblikken wilde haar de geestelijke van het kerspel de vertroostingen van de godsdienst toebrengen; zij wees hem af met de aanmerking, dat zij, gedurende haar gansche leven, aan de deugd getrouw was gebleven en met een rein geweten de wereld verliet. Vele zoogenaamde patriotten volgden haar lijkstoet en bij het graf werden redevoeringen gehouden, waarin aan den »goeden *Robespierre*" gedacht werd. Zoo zou de partijgeest gaarne de geschiedenis tot zwijgen willen brengen en houdt bij lofspraken, waar ieder gevoelig mensch ijzing heeft.

Maximilien Isidore Robespierre werd in 1759 te Arras geboren. Zijne ouders hadden geen vermogen. Opvoeding en wetenschappelijke vorming had hij aan de weldaden van eenen hoogen prelaat te danken. Hij studeerde de regten te Parijs. Merkwaardig is het eerste proces, dat hij won. Een burger van St. Omer liet een bliksemafleider op zijn huis zetten. De municipale overheid hield de nieuwe uitvinding voor gevaarlijk en wilde de proef daarmede niet toestaan. *Robespierre* pleitte voor *Franklin* en zegepraalde op het onverstand. Niet minder meldenswaardig is het dat *Robespierre* in den jare 1784 eenen prijs won, door de academie te Metz uitgeloofd, door het beste antwoord te leveren op de vraag: van waar het komt, dat het gezin van eenen misdadiger in de openbare meening en gedeelte der schande, op hem vallende, moet dragen? Als had hij vooruitgezien, dat zijn naam niet alleen het gezin, waartoe hij behoorde, maar alleen die hem later zouden dragen, schade zou doen! — Wanneer men van den tiran *Robespierre*, van den bloeddorstigen tijger hoort, stelt men zich hem zeker voor als een grooten sterken man, met een donker uitzigt, zware winkbraauwen, ruwe manieren. *Charlotte Robespierre* teekent haren broeder gansch anders. Hij heette immers *Isidore*, en met dezen zachten naam kan men zoo erg niet wezen. *Maximiliaan* was een liefhebber van duiven, dus ook van harte goedaardig! Men heeft verhaald, dat hij er dikwijls vermaak in schepte om het onthalzen aan de duiven te beproeven: *Charlotte* wederspreekt zulks en vaart zeer over laster uit: zij kan niet loochenen, dat haar broeder de schavotten bevolkt heeft; doch laat de smet niet op hem kleven, dat hij zich vooraf met zijne lievelingsduiven zou geoefend hebben; — daartoe was hij te zacht van aard. *Robespierre* was voor de revolutie steeds in zich zelven gekeerd, gaf zich het aanzien van eenen wijsgeer, en was gezet op eene zedige levenswijze. Zijne stem was scherp en schreeuwend: hij wist zich echter met kunst in te houden; hij was buitengewoon matig, en dronk slechts rooden wijn met water vermengd. (Later verwierf hij zich den naam van *Buveur de Sang.*) Hij droeg altijd eene bril.— Voor zijn vertrek naar de constituerende nationale vergadering stond hij in betrekking tot een jong meisje van Arras: zij beminden elkander en het zou wel tot een huwelijk gekomen zijn, als *Robespierre* niet naar Parijs had moeten gaan. De beminde werd den afwezige ontrouw en gaf hare hand aan eenen anderen. Wie weet welke wending het lot van Frankrijk zou genomen hebben, indien *Robespierre* voor 1789 gehuwd was! — *Charlotte* bevestigt, hetgeen men vroeger reeds wist, dat haar broeder zeer op het uiterlijke zag, altijd goed gekleed was, en aan zijn haar eene bijzondere oplettendheid toewijdde. Hij had, ten tijde van zijn alvermogen, ofschoon hij anders eenvoudig en ingetogen leefde, eene loge in het Theatre Français. Hij liet zich, als hij naar de conventie of de zittingen der Jacobijnen ging, door twaalf jonge lieden, die zware stokken droegen, begeleiden. Het volk zeide, dat het *Robespierre's* garde was; *Maximiliaan Robespierre* woonde in 1793 bij den timmerman *Duplay* in de straat St. Honoré, in een zeer beperkt lokaal. Men verhaalt vele anecdoten van de drie dochters van meester *Duplay*. *Cornelia*, de jongste, zou aan *Robespierre* verloofd zijn geweest. De zuster zegt alleen, dat *Cornelia*, welke zeer eerzuchtig was, het gaarne hoorde, dat men haar de »burgeres *Robespierre*," noemde. *Charlotte* zelf verraadt ons, dat toenmaals (ten tijde van het schrikbewind), *Fouché* om hare hand aanzoek gedaan heeft. Zij deelt eene afzigtelijke beeldtenis van den aanbidder mede, en voegt er naif bij: »Wat zou er van mij geworden zijn, als ik dezen mensch genomen had!" — Nu zij zou dan de vrouw van eenen minister, van eenen millionair en daarbij hertogin *van Otranto* geworden zijn. — Omtrent het openbare leven van *Robespierre* vindt men in de gedenkschriften zijner zuster geene nieuwe berigten.

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.